

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/30/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014200329
Dátum vydania rozhodnutia: 04.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200329.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanadyovej, v právnej veci žalobcu: L., IČO: 46 216 693, zastúpeného: JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej: Sociálnej poisťovni, ústredie v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, za účasti: X. Y. U., bytom XX-XXX G., L. republika, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 7. januára 2014, číslo: 14940-2/2014-BA v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/20/2014-73 zo dňa 12. novembra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/20/2014-73 zo dňa 12. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 4S/20/2014-73 zo dňa 12. novembra 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 7. januára 2014, číslo: 14940-2/2014-BA, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Košice, č. 90612-1/2013-KEM zo dňa 6. septembra 2013, žiadajúc jeho zrušenie v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplynulo, že krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že preskúmaným rozhodnutím zo dňa 7.januára 2014 rozhodla žalovaná ako príslušný odvolací orgán o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Košice, zo dňa 6.septembra 2013, č. 90612-1/2013-KE (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) tak, že podľa ust. § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákona“)

odvolanie zamietla a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 6.septembra 2013 rozhodol podľa ust. § 178 ods. 1 písm. a/ bod prvý a ust. § 210 ods. 1 zákona tak, že zamestnancovi X. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti v období od 01.07.2011 do 31.07.2011 podľa slovenskej legislatívy.

Ďalej krajský súd zistil, že sociálnej poisťovni bola doručená informácia poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS Vársa, že v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkovávajú pre poľských podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch. V mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc Poľskej republiky, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZUS z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonávajú v Poľskej republike. V danom prípade Sociálna poisťovňa kontrolou zistila, že v registrovom sídle spoločnosti neexistuje kancelária ani žiadna prevádzka zamestnávateľa. Skutočná adresa zamestnávateľa je virtuálnou adresou. Spoločné stretnutia žalobcu so splnomocneným vedúcim podniku zahraničnej osoby Ing. T. H. sa konajú na adrese S. XXX, U. (hotel G.). Na uvedenej adrese sa nachádza kancelária splnomocneného vedúceho podniku zahraničnej osoby a tam sa nachádzajú aj všetky písomnosti týkajúce sa zamestnancov. Žalobca ako zamestnávateľ riadi spoločnosť z miesta trvalého bydliska v Poľskej republike. Prácu prideloval svojim zamestnancom ústnou formou, skutočné miesto výkonu práce zamestnancov nebolo možné jednoznačne určiť, pretože podľa vyjadrenia zamestnávateľa práca bola viazaná na objednávku a nebola vopred plánovaná. Na základe týchto zistení dospel prvostupňový správny orgán aj žalovaná k záveru, že sa nepodarilo preukázať reálny výkon činností konkrétneho zamestnanca žalobcu na území Slovenskej republiky, ani splnenie podmienok na určenie registrového sídla spoločnosti.

Zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu krajský súd preskúmal v intenciách ustanovení § 172 ods. 2, 5 s § 195 ods. 1 až 3, s § 196 ods. 1 až 7, zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktorú právnu úpravu citoval, súčasne v intenciách čl. 11 ods. 3, čl. 13 ods. 1, 3, čl. 76 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 883/2004“) v spojení s čl. 6, s čl. 15, s čl. 16 vykonávacieho nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 z 16.09.2009, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd poukázal na to, že na účely správneho vykonávania základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia z rozhodnutia správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. H5 z 18.03.2010 o spolupráci v boji proti podvodom a omylom v rámci Nariadenia Rady (ES) č. 883/2004 a Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia vyplýva, že orgány a inštitúcie členských štátov spolupracujú v oblasti boja proti podvodom a omylom. Na zabezpečenie riadneho vykonávania základného nariadenia sú príslušné orgány a inštitúcie členských štátov na základe článku 76 základného nariadenia povinné navzájom spolupracovať, vzájomne sa informovať o relevantných skutočnostiach, poskytovať svoje služby a komunikovať medzi sebou. Ak príslušná inštitúcia v mieste bydliska dotknutej fyzickej osoby, ktorá žiada o určenie uplatniteľnej legislatívy, nadobudne pochybnosti ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy, môže tieto pochybnosti riešiť len spôsobom určeným v článku 6, 15 a 16 vykonávacieho nariadenia, ktoré prikazujú obrátiť sa na inštitúciu iného členského štátu (v danom prípade v mieste výkonu práce). Príslušné inštitúcie bezodkladne poskytujú alebo si medzi sebou vymieňajú všetky údaje nevyhnutné pre stanovenie a určenie práv a povinností osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie. Odovzdávanie údajov sa spravidla uskutočňuje prostredníctvom inštitúcií príslušných na určenie uplatniteľnej legislatívy v členskom štáte.

Krajský súd konštatoval, že v súvislosti s posúdením uplatniteľnej legislatívy za účelom správneho vykonania koordinačných nariadení, bola inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Vársa oprávnená požadovať preukázanie relevantných skutočností na určenie uplatniteľnej legislatívy a súvzťažne Sociálna

poisťovňa, ktorá je príslušnou inštitúciou na určenie uplatniteľnej legislatívy na území Slovenskej republiky, bola povinná rozhodujúce skutočnosti preskúmať, poukazom na to, že posúdiť vznik poistného vzťahu v právnom zmysle môže len orgán, ktorý je v mieste vykonávania práce oprávnený určovať uplatniteľnú legislatívu, v danom prípade Sociálna poisťovňa. Krajský súd tiež poukázal na to, že jedným z rozhodujúcich faktorov na určenie miesta výkonu činnosti, a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia je určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania a uvedené vyplýva z „Praktickej príručky -právne predpisy“, ktorá sa vzťahuje na zamestnancov v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku, a ktorá sa uplatňuje v rámci celej Európskej únie. Cieľom tejto príručky je poskytnúť rozličným praktickým a administratívnym úrovňam, ktoré sa podieľajú na realizácii konkrétnych ustanovení práva Spoločenstva, platný pracovný nástroj, ktorý má pomôcť inštitúciám, zamestnávateľom a občanom v danej oblasti pri určovaní, právne predpisy ktorého členského štátu sa uplatňujú za daných okolností.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 250 ods. 2 O.s.p., konštatoval, že ak žalobca tvrdí, že správne orgány v preskúmaných veciach nedodrжали zákonný postup, rozhodnutia sú nezákonné, arbitrárne, avšak v žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdí žiadne porušenie svojich subjektívnych práv, je síce pravdou, že pri vydávaní rozhodnutí neboli dodržané procesné lehoty, avšak podľa názoru súdu toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, pretože podľa § 250i ods. 3 O.s.p. - pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zrušením žalobami napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, že Sociálna poisťovňa, pobočka, ani žalovaná, neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu a to poukazom na právnu úpravu zákona č. 461/2003 Z.z. v tretej časti v ustanoveniach § 172 až § 225 upravujúcej konanie vo veciach sociálneho poistenia.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, že bola porušená zásada dvojinštančnosti konania, pretože z obsahu predloženého administratívneho spisu je nepochybné, že žalovaná vo veciach nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Takýto postup žalovanej umožňuje § 218 ods. 1 zákona, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobcu o prejedikovaní rozhodnutí v Oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktivity krajský súd uviedol, že žalobca v žalobách nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a aké jeho subjektívne práva boli porušené.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia žalovanej vo vzťahu k žalobcovi je v súlade so zákonom, subjektívne práva žalobcu porušené neboli, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, keďže žalobca nebol v konaní úspešný a žalovaná nemá zo zákona právo na náhradu trov konania.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Navrhoval, aby

odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zruší rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutiami správneho orgánu prvého stupňa. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam dotýkajúcich sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovanej a jej pobočiek ako aj postupu im predchádzajúceho a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukazom na bod 11 základného nariadenia ES č. 883/2004, čl. I. písm. a/, čl. 11 ods. 3 písm. a/, čl. 13 ods. 3 uvedeného nariadenia, v spojení s ust. § 11 ods. 1 Zákonníka práce a ust. § 4 zákona č. 461/2003 Z.z., ktorú právnu úpravu citoval, žalobca tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv.

Žalobca predovšetkým namietal porušenie práva na spravodlivý proces, porušenie jeho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Uviedol, že v dôsledku rozhodnutia žalovanej má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov - zamestnanci poľskej štátnej príslušnosti postupne odchádzajú zo zamestnania a náborom nových zamestnancov uchádzači o zamestnanie u žalobcu odmietajú pracovať na území SR, nakoľko ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať na platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 26/94.

Ďalej žalobca nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojnásťročnosti správneho konania, majúc za to, že vydaním rozhodnutia žalovanej došlo k porušeniu uvedeného princípu správneho konania, pretože rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné a v celom rozsahu arbitrárne.

Žalobca nesúhlasil ani s argumentáciou krajského súdu, že žalovaná svojím postupom neporušila žiadne ustanovenie právneho predpisu, a preto je jej postup v nesúlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Uviedol, že nie je povinnosťou žalobcu preukazovať, aký právny predpis žalovaná porušila, ale žalovaná ako správny orgán je povinná uviesť relevantné právne ustanovenia, podľa ktorých v konkrétnej veci rozhodla. Postup a rozhodnutie žalovanej považoval za rozporné s viacerými ustanoveniami Ústavy SR a aj ďalšími právnymi predpismi, najmä s čl. 2 ods. 2, v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a s ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, 4, a 5, § 32 ods. 1 a § 46 ods. 1 správneho poriadku.

Žalobca nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa vo vzťahu k vykonaniu kontroly žalovanej u žalobcu. Namietal, že nepatrí do kompetencie žalovanej uskutočnenie takejto kontroly. Trval na tom, že závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu neobstoja a to ani z právneho ani z praktického - skutkového, hľadiska, nakoľko zamestnanci žalobcu pracujú mimo jeho sídla s tým, že ich primárnou pracovnou náplňou je roznos letákov, ktoré si zamestnanci preberajú u externej spoločnosti vo U., do ktorej spoločnosti letáky distribuuje žalobca po ich vyzdvihnutí u obchodných partnerov, ktorý zároveň obstaráva zákazky v Poľsku. Mal za to, že skutkové zistenia jednoznačne preukazujú reálny výkon činností na území SR.

V súvislosti s kontrolou žalovanej žalobca tiež namietal aj spôsob výkonu kontroly, nakoľko z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že práve na základe vykonaných kontrol u žalobcu dospela k záveru, že zamestnanci žalobcu nespĺňajú podmienku reálneho výkonu činnosti, pričom organizačnej zložke žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činností zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali.

Ďalej mal za to, že určujúcim by bolo najmä vyžiadanie si stanoviska daňového úradu, pretože žalobca je subjektom registrovaným na DPH a pravidelne daňovému úradu odovzdáva štvrťročné súhrnné výkazy a každý rok podáva aj daňové priznania na daň z príjmu, z čoho vyplýva nielen skutočnosť, že žalobca

reálne vykonáva činnosť na území SR a rozsah a obsah tejto činnosti môže vykonávať len prostredníctvom svojich zamestnancov.

Žalobca tiež poukázal na to, že pri kontrolách predložil tzv. report - správy, dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce, pričom nešlo o obyčajnú mesačnú dochádzku zamestnancov žalobcu do práce podľa dní, ale o prehľadné správy o dochádzke do práce za jednotlivé dni, kedy zamestnanec vykonával prácu. Zastával názor, že vo vzťahu k nepreukázaniu reálneho výkonu činností nie je možné zo samotnej okolnosti nezastihnutia zamestnávateľa alebo zamestnanca v mieste podnikania v čase výkonu kontroly vyvodit' záver, že u žalobcu nebol preukázaný reálny výkon práce jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky. V danej súvislosti poukázal na iné rozhodnutie žalovanej č. 8519-5/2012-BA zo dňa 28.06.2012.

Žalobca tiež vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania, ako aj, že došlo k neprípustnej retroaktívite rozhodnutia žalovanej. Poukázal na to, že v inom obdobnom konaní súd prvého stupňa vyhovel žalobe zamestnanca žalobcu pre nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatok dôvodov.

Tvrdil, že žaloba bola z hľadiska účelnosti a rýchlosti konania podaná len žalobcom- zamestnávateľom, a to však v celom rozsahu aj v záujme jeho dotknutých zamestnancov tak, ako to uvádza v žalobe, keďže napadnutými rozhodnutiami žalovanej sú dotknuté subjektívne práva jeho zamestnancov.

Záverom žalobca poukázal na to, že podľa jeho názoru bolo napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ovplyvnené veľkým množstvom podaní žalôb zo strany žalobcu a iných poľských zamestnávateľov, kde v prípade úspechu žalobcu by musela žalovaná ergo štát nahradiť žalobcovi trovy konania, teda rozhodnutie prvostupňového súdu ovplyvnili aj tie okolnosti a snaha ušetriť verejnú financie, čo však nemôže byť zákonným dôvodom negatívneho rozhodnutia vo veci samej.

3.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. S odvolacími dôvodmi uvedenými žalobcom v jeho odvolaní nesúhlasila. Uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne - ústredie. Preskúmané rozhodnutie zo dňa 7.januára 2014, č. 14940-2/2014-BA, napadnuté žalobou, považovala za vydané v súlade so zákonom, poukazom na to, že v odôvodnení je náležite objasnené, z akých dôvodov zamestnancovi žalobcu nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 1. júla 2011 do 31. júla 2011 podľa slovenskej legislatívy. Tiež uviedla, že vo vyjadrení zo dňa 28. apríla 2014 k žalobe zaujala stanovisko ku každej námietke žalobcu v žalobe uvedenej, ktorého sa naďalej pridržiava.

4.

K odvolaniu žalobcu pribratý účastník konania sa nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

5.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.),

keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 7. januára 2014, č. 14940-2/2014-BA, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaná s konečnou platnosťou rozhodla tak, že zamestnancovi žalobcu X. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 1. júla 2011 do 31. júla 2011 podľa slovenskej legislatívy.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích námietok odvolací súd mal preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Žalobca predovšetkým namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, že prvostupňový súd ako aj žalovaná v danej veci postupovali a rozhodli v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v Nariadeniach Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, vytýkajúc krajskému súdu, že sa nevysporiadal so všetkými jeho žalobnými dôvodmi a nesprávne ustálil záver, že napadnutým rozhodnutím žalovaného neboli porušené jeho subjektívne práva.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť najmä na to, či krajský súd venoval náležitú pozornosť prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí vydaných sociálnou poisťovňou v oboch stupňoch vo vzťahu k namietanej právnej úprave ustanovenej v Nariadení ES č. 883/2004 a v jeho vykonávacom nariadení č. 987/2009.

Európsky parlament a Rada prijal Nariadenie č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej články 42 a 308, konajúc postupom v článku 251 zmluvy, sledujúc ciele, uvedené v preambule zmluvy, z ktorých odvolací súd upriamuje pozornosť najmä na to: že pravidlá koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu osôb a mali by prispieť k zlepšeniu ich životnej úrovne a podmienok zamestnania; zmluva neustanovuje právomoci iné ako tie, ktoré sú uvedené v článku 308 na prijatie primeraných opatrení v rámci oblasti sociálneho zabezpečenia osôb iných ako zamestnancov; nariadenie Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a na ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva [4], bolo zmenené a doplnené a aktualizované viackrát, aby sa zohľadnil nielen vývoj na úrovni spoločenstva vrátane rozsudkov Súdneho dvora, ale tiež aby sa zohľadnili zmeny právnych predpisov na vnútroštátnej úrovni. Tieto faktory zohrali svoju úlohu v čase, keď sa koordináčne pravidlá spoločenstva stávali zložitými a príliš rozsiahlymi. Nahradenie a súčasne modernizovanie a zjednodušovanie týchto pravidiel je preto dôležité, aby sa dosiahol cieľ voľného pohybu osôb; je potrebné rešpektovať osobitné vlastnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia a vypracovať iba systém koordinácie; je potrebné v rámci takejto koordinácie zaručiť v rámci rovnosti spoločenstva prístup pre dané osoby podľa rozličných vnútroštátnych právnych predpisov; prispôsobenie faktov alebo udalostí, ku ktorým dochádza v jednom členskom štáte, nemôže v žiadnom prípade viesť k tomu, aby sa iný členský štát stal príslušným alebo jeho právne predpisy uplatniteľnými; vzhľadom na proporcionalitu by sa mala venovať pozornosť tomu, aby sa zabezpečilo, že zásada prispôsobenia faktov alebo udalostí nevedie k objektívne neopodstatneným výsledkom alebo k prekryvaniu dávok rovnakého druhu za tú istú dobu; je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť;

Podľa čl. 1 uvedeného nariadenia ES písm. a/ "činnosť ako zamestnanec" znamená každú činnosť alebo rovnocennú situáciu, ktorá sa za takú považuje na účely právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom takáto činnosť alebo rovnocenná situácia existuje; písm. c/ "poistenec" vo vzťahu k odvetviám sociálneho zabezpečenia, na ktoré sa vzťahuje hlava III, kapitoly 1 a 3, znamená každú osobu, ktorá spĺňa podmienky požadované podľa právnych predpisov členského štátu príslušného podľa hlavy II, nároku na dávky, pri zohľadnení ustanovení tohto nariadenia;

Podľa čl. 1, bod 1/ uvedeného nariadenia ES toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

Podľa čl. 11, bod 1/ uvedeného nariadenia ES osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú

právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a/ základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13, bod 3 uvedeného nariadenia ES osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 16 nariadenia ES č. 987/2009, ktorým upravuje postup uplatňovania článku 13 základného nariadenia:

1. Osoba, ktorá vykonáva činnosť v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.
2. Určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.
5. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.
6. Ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s administratívnym spisom žalovaného správneho orgánu dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy, pre vydanie rozhodnutia si zadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých vyvodil správny právny záver, ktorý aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, a preto jeho rozhodnutie treba považovať za súladné so zákonom. Z uvedených dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. najvyšší súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej v danej veci je zrejmé, že prvostupňovým rozhodnutím č. 90612-1/2013-KEM z 06.09.2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Košice, rozhodla tak, že zamestnancovi žalobcu X. Y. U. nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 1. júla 2011 do 31. júla 2011 podľa slovenskej legislatívy. Na základe odvolania proti tomuto rozhodnutiu žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 7. januára 2014 číslo: 14940-2/2014-BA žalovaná prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice, zo dňa 06.09.2013 potvrdila a odvolanie žalobcu zamietla. Z odôvodnenia rozhodnutí sociálnej poisťovne v oboch stupňoch vyplýva, že sociálna poisťovňa v danom prípade postupovala a vydala rozhodnutia podľa právnej úpravy ustanovenej v

Nariadení Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a Nariadenia č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004. Vychádzajúc zo skutkových zistení je tiež zrejmé, že sociálna poisťovňa začala konať v danom prípade na základe podnetov poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia, keď poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia - Zakład Ubezpieczeń Społecznych sociálnej poisťovni doručila informáciu, že v posledných rokoch na území Poľskej republiky vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských samostatných podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch s tým, že v mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc Poľskej republiky, ale vyhýbanie sa platenia odvodov na sociálne zabezpečenie v Poľskej republike z podnikateľskej činnosti, ktorú v Poľskej republike vykonávajú. Na základe podnetu Zakład Ubezpieczeń Społecznych Sociálna poisťovňa - pobočka Košice vykonala u žalobcu v registrovanom sídle L., kontrolu zameranú na preverenie reálneho výkonu činnosti jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky a splnenie podmienok na určenie miesta podnikania. Z výsledkov tejto kontroly nevyplývali skutkové zistenia preukazujúce skutočný, reálny výkon práce zamestnancov žalobcu na území Slovenskej republiky, keď predložené formálne doklady - pracovná zmluva, mzdový list, výplatné pásky a evidencia dochádzky, nepredložil však doklady preukazujúce reálny výkon práce zamestnanca na určenom mieste, v určený deň, napr. vyúčtovanie cestových nákladov, cestovné príkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že zamestnanec vykonával prácu na určenom mieste na určenom mieste, žalobca nepredložil žiaden taký dôkaz, ktorý objektívne preukázal skutočné reálne vykonávanie činnosti jeho zamestnancov na území SR. Z výsledkov kontroly súčasne nevyplývalo splnenie podmienok na určenie miesta podnikania, keď kontrolou bolo zistené, že skutočná adresa zamestnávateľa je virtuálnou adresou.

Odvolačný súd ako nedôvodné vyhodnotil námietky žalobcu, ktorými namietal porušenie základného nariadenia ES č. 883/2004, - poukazom na bod 11, čl. I. písm. a/, čl. 11 ods. 3 písm. a/, čl. 13 ods. 3. K uvedenej námietke konštatuje, že pre správnu aplikáciu hmotnoprávnej úpravy čl. 13 ods. 3 základného nariadenia v danom prípade bolo vyriešenie základnej otázky, či zamestnanci, v danom prípade pribratý účastník konania, žalobcu na území Slovenskej republiky požívali status zamestnanca, vzhľadom k tomu, preto bolo aj povinnosťou žalobcu v preskúmovacom konaní predložiť alebo navrhnúť také dôkazy, ktoré by nespochybniteľným spôsobom preukazovali, že na území Slovenska skutočne jeho zamestnanci - teda aj pribratý účastník konania X. Y. U., aj vykonávali prácu dojednanú v pracovnej zmluve, keďže pre aplikáciu uvedeného článku musia byť splnené zákonné hmotnoprávne podmienky v tejto právnej úprave základného nariadenia stanové, a to predovšetkým preukázanie výkonu činnosti zamestnanca na území členského štátu, v danom prípade pribratého účastníka konania X. Y. U., ako zamestnanca žalobcu, na území Slovenskej republiky. Podľa názoru odvolacieho súdu formálne uzatvorenie pracovnej zmluvy medzi zamestnancom a zamestnávateľom ešte nezakladá právo na aplikáciu článku 13 ods. 3 základného nariadenia, pretože uzatvorením pracovnej zmluvy pracovník nenadobúda automaticky status zamestnanca. Vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EÚ za zamestnanca je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočne konkrétne činnosti, teda ten kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť. Napokon aj z článku 13 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že výkon práce musí byť reálny. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že sociálna poisťovňa napadnutými rozhodnutiami, ako aj súd prvého stupňa v procese preskúmania zákonnosti rozhodnutia nepostupovali v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v základnom nariadení o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a jeho vykonávacieho nariadenia. Nemožno vytknúť žalovanému správne orgány, že vo veci nevykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, nezistil dostatočne skutkový stav veci, pretože formálne doklady predložené žalobcom len formálne deklarovali vznik pracovného pomeru medzi ním a jeho zamestnancom, bez akejkoľvek výpovednej hodnoty o tom, že zamestnanec žalobcu na území Slovenskej republiky skutočne uskutočňoval činnosti podľa pracovnej zmluvy. Taktiež nie je možné vytknúť žalovanej, že na žalobcu preniesla nad rozsah zákona dôkaznú povinnosť, pretože vykonávacie nariadenie v čl. 16 ods. 1, 6 stanoví osobe vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch povinnosť poskytnúť príslušnej inštitúcii sociálneho zabezpečenia informácie, teda samotná právna úprava vykonávacieho nariadenia ustanovuje dôkaznú povinnosť osobe vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch, výkon svojej činnosti preukázať. Vzhľadom k uvedenému preto bolo aj povinnosťou žalobcu v preskúmovacom konaní predložiť alebo navrhnúť také dôkazy, ktoré by nespochybniteľným spôsobom preukazovali, že jeho zamestnanec na území Slovenska

skutočne aj vykonával prácu dojednanú v predloženej pracovnej zmluve. Nepredloženie takýchto dôkazov malo za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení o výkone práce jeho zamestnancom na Slovensku.

Odvolací súd za nedôvodnú považoval aj argumentáciu žalobcu, ktorou nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti správneho konania, majúc za to, že vydaním rozhodnutia žalovanej došlo k porušeniu uvedeného princípu správneho konania, pretože rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné a v celom rozsahu arbitrárne. Zákon o sociálnom poistení zveruje do právomoci sociálnej poisťovni konať a rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osobách na úseku sociálneho poistenia. Z právnej úpravy uvedeného zákona v zásade vyplýva, že ide o konanie dvojinstančné, pričom prvostupňové a odvolacie správne konanie tvoria jeden celok. Zákonodarca v právnej norme § 218 uvedeného zákona zveril do právomoci odvolacieho správneho orgánu preskúmať napadnuté prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu, doterajšie konanie doplniť, prípadne zistené nedostatky odstrániť, ak sú na to dôvody, prvostupňové rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, inak odvolanie zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie potvrdiť. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovanej vyplýva, že žalovaná v odvolacom konaní nedoplnila dokazovanie, rozhodovala na tom istom skutkovom základe ako prvostupňový správny orgán, teda nerozhodovala na základe iných dôkazov, ktoré by preukazovali skutkový stav odlišne ako bol zistený prvostupňovým správnym orgánom. Žalovaná napadnutým rozhodnutím doplnila len právne dôvody správnosti prvostupňového správneho rozhodnutia, teda rozhodnutie žalovanej je len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Takýto postup žalovanej nie je možné považovať za to, že jej postupom a rozhodnutím bola porušená zásada dvojinstančnosti správneho konania. Napokon tvrdenie žalobcu, že porušenie zásady dvojinstančnosti konania v danom prípade spočíva v nepreskúmateľnosti a v arbitrárnosti rozhodnutia žalovanej, nemá právne opodstatnenie.

Odvolací súd za nedôvodné považoval aj tvrdenie žalobcu, ktorým nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa vo vzťahu k vykonaniu kontroly žalovanej u žalobcu, namietajúc, že nepatrí do kompetencie žalovanej uskutočnenie takejto kontroly. Kontrolnú činnosť sociálnej poisťovne zákonodarca ustanovil v šiestej časti zákona o sociálnom poistení (§§ 242 až 245c). Zákonodarca v právnej norme § 242 ods. 1 uvedeného zákona zveril do právomoci sociálnej poisťovne vykonať kontrolu plnenia povinností ustanovených týmto zákonom. Zamestnanci kontroly sú pri výkone kontroly oprávnení v nevyhnutnom rozsahu a/ vstupovať do objektov, zariadení a prevádzok, na pozemky a do iných priestorov patriacich kontrolovaným subjektom, ak bezprostredne súvisia s predmetom kontroly; nedotknuteľnosť obydlia nesmie byť dotknutá výkonom tohto oprávnenia, b/ vyžadovať od kontrolovaného subjektu a jeho zamestnancov, aby im v určenej lehote poskytli doklady, iné písomnosti, vyjadrenia a informácie vrátane technických nosičov údajov potrebné na výkon kontroly a prvopisy dokladov, c/ v odôvodnených prípadoch odoberať a aj mimo priestorov kontrolovaného subjektu premiestňovať prvopisy dokladov, písomné dokumenty a iné materiály, ktorých vydanie nie je všeobecne záväzným právnym predpisom zakázané, na účely zabezpečovania dôkazov, ako aj vykonať ďalšie nevyhnutné úkony súvisiace s kontrolou, d/ vyžadovať súčinnosť kontrolovaného subjektu a jeho zamestnancov potrebnú na vykonanie kontroly. Túto súčinnosť možno vyžadovať len v nevyhnutnom rozsahu a vtedy, ak nemožno účel kontroly dosiahnuť inak a len s ich súhlasom. Súčinnosť nemožno vyžadovať, ak by tým bol ohrozený život alebo zdravie fyzických osôb alebo ak by sa porušila zákonom ustanovená povinnosť mlčanlivosti, ak nedošlo k jej oslobodeniu oprávneným orgánom (§ 243 ods. 1). Kontrolovaný subjekt je povinný vytvárať vhodné materiálne a technické podmienky na vykonanie kontroly a poskytnúť súčinnosť zodpovedajúcu oprávneniam zamestnancov kontroly (§ 244 ods. 2). Sociálna poisťovňa je povinná vykonať kontrolu splnenia podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy a vtedy, ak príslušná inštitúcia v mieste bydliska dotknutej fyzickej osoby, ktorá žiada o určenie uplatniteľnej legislatívy, nadobudne pochybnosti ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy a požiada Sociálnu poisťovňu za týmto účelom o poskytnutie potrebných údajov. Sociálna poisťovňa je povinná preveriť relevantné skutočnosti a informovať každý členský štát Únie, ktorý požiadal Sociálnu poisťovňu o spoluprácu, nielen Poľskú republiku, o zistených skutočnostiach, táto povinnosť jej vyplýva z čl. 76 základného nariadenia a z Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. H5 z 18. marca 2010.

Pokiaľ žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania, ako aj, že došlo k neprípustnej retroaktívnej rozhodnutia žalovanej, poukazom na to, že v inom obdobnom konaní súd prvého stupňa vyhovel žalobe zamestnanca žalobcu pre nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatok dôvodov, odvolací súd nemohol súhlasiť s jeho argumentáciou. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal so zásadnou otázkou žalobcom v preskúmvacom konaní nastolenou, za ktorú považoval, či žalovaná postupovala a rozhodla zákonným spôsobom o nevzniku sociálneho poistenia zamestnanca žalobcu. Nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa dať vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky žalobcom nastolené v žalobe. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, keďže prvostupňový súd určitým a zrozumiteľným spôsobom v odôvodnení rozsudku zdôvodnil prečo napadnuté rozhodnutia sociálnej poisťovni vydané v oboch stupňoch posúdil ako súladne so zákonom. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdí, že prvostupňový súd porušil viacero predpisov najmä ust. § 3 ods. 1, 2, 4, § 32 ods. 1, § 46 ods. 1 správneho poriadku, ktorým postupom porušil čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, odvolací súd nemohol vzhľadom na dôvodnosť jeho tvrdenia, pretože zákon o sociálnom poistení postup podľa správneho poriadku vylučuje. Taktiež ostatné tvrdenia žalobcu uvedené v jeho odvolaní odvolací súd považoval za právne nerelevantné vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a postup im predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2, písm. d/, f/ O.s.p., a vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd ich nepovažoval za relevantné k vyhoveniu jeho odvolacieho návrhu.

Záverom odvolací súd dodáva, že neuniklo jeho pozornosti, že najvyšší súd už konal a rozhodol v obdobných veciach. Napr. Najvyšší súd SR v obdobnej veci rozhodol rozsudkom sp.zn. 10Sžso 56/2015, ktorým rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/46/2014-53 zo dňa 26. mája 2015 zmenil tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd sa s názorom vysloveným v označenom rozsudku plne stotožnil. V inej obdobnej veci Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn. 9Sžso 93/2015 rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 5S/25/2014-36 zo dňa 18. februára 2015 zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej č. 15515-4/2014-BA zo dňa 27. januára 2014, zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd v označenej veci dospel k záveru o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, konštatujúc, že z administratívneho spisu žalovanej nemožno vyvodit' objektívny záver o existencii dohody podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia a súčasne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovanej pre nedostatok dôvodov. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že napriek tomu, že v poslednom období v dôsledku odvolania účastníkov konania bolo najvyššiemu súdu predložené krajskými súdmi viacero vecí s obdobnou problematikou, povinnosťou odvolacieho súdu tak, ako aj krajského súdu ako súdu prvého stupňa, je zaoberať sa každou vecou samostatne, a i keď vychádzajúc zo skutkových zistení známych z inej rozhodovacej činnosti, je povinnosťou súdu posudzovať zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia žalovanej individuálne a nezávisle od iných rozhodnutí žalovanej ako individuálnych správnych aktov a pokiaľ sú predmetom súdneho prieskumu, nezávisle od iných rozhodnutí súdu v obdobných veciach.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, s § 246c ods.

1, a s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.